

הלכות תרומות פרק ז

א. כוהן טמא אסור לאכל תרומה, בין טמא בין טהור שנאמר "איש איש מזרע אהרן, והוא צרוע או זב בקדשים לא יאכל" (ויקרא כב, ד): איזה הוא קדש שאוכלין אותו כל זרע אהרן, זכרים ונקבות הוי אומר תרומות. אלא שהאוכל תרומה טהורה חייב מיתה בידי שמים, ולפיכך לוקה: שנאמר "ושמרו את-משמרת, ולא-ישאו עליו חטא" (ויקרא כב, ט). וטמא שאכל תרומה טמאה אף על פי שהוא בלאו אינו לוקה, שהרי אינה קדש.

ב. אין הטמאים אוכלין בתרומה, עד שיעריבו שמשן ויצאו שלושה פוכבים בינוניים, וזה העת כמו שליש שעשה אחר שקיעת החמה: שנאמר "ובא השמש, וטהר" (ויקרא כב, ז), עד שיטהר הרקיע מן האור; "ואחר יאכל מן-הקדשים" (שם).

ג. כוהן טהור שאכל תרומה טמאה אינו לוקה, מפני שהיא בעשה: שנאמר "ואחר יאכל מן-הקדשים" (ויקרא כב, ז) מדבר שהוא בקדשתו, הוא שיאכל כשיטהר; אבל דבר טמא, לא יאכל אף על פי שטהר. ולאו הבא מפלל עשה, עשה הוא.

ד. מי שהיה אוכל בתרומה, והרגיש שנזדעזעו אבריו להוציא שכבת זרע או חזו באמה, ובולע את התרומה.

ה. השוטה והחרש, מטבילין אותן ומאכילין אותן תרומה אחר שיעריבו שמשן. ומשמרין אותן, שלא יישנו אחר הטבילה: שאם יישנו, טמאים אלא אם כן עשו להם פיס שלנחשת, שפא יראה קרי.

ו. רוכבי גמלים אסורין לאכל בתרומה, עד שיטבלו ויעריבו שמשן שהן בחזקת טמאה: מפני חמום הרכיבה על עור הגמל, מוציא טפה שלשכבת זרע.

ז. המשמשת מטתה אם לא נתהפכה בשעת תשמיש טובלת, ואוכלת בתרומה לערב; ואם נתהפכה בשעת תשמיש הרי זו אסורה לאכל בתרומה כל שלושה ימים, שאי אפשר לה שלא תפלט ותהיה טמאה כמו שיתבאר במקומו.

ח. תרומת חוצה לארץ הואיל ועיקרה מדבריהן אינה אסורה באכילה, אלא לכוהן שטמאה יוצאה עליו מגופו: והן בעלי קראין, וזבין, וזבות, ונדות, ויולדות. וכלן שטבלו מתרין לאכלה, אף על פי שלא העריבו שמשן.

ט. אבל טמאי מגע טמאות בין שנגע במת שאי אפשר לנו היום לטהר ממנו, בין שנגע בשרץ אינו צריך לטבל לתרומת חוצה לארץ. לפיכך כוהן קטן שעדין לא ראה קרי, וקטנה שעדין לא ראת נדה אוכלין אותה תמיד בלא בדיקה, שחזקתן שלא יצאה טמאה עדין עליהם. והמצרע, הרי הוא כמי שטמאה יוצאה עליו מגופו: והוא, שיטמא אותו כוהן מיתס; אבל קדם שיטמאו הכוהן, טהור הוא.

י. כוהן ערל, אסור לאכל בתרומה מדין תורה שהרי נאמר "תושב... ושכיר" בתרומה (ויקרא כב, י), ונאמר "תושב ושכיר" בפסח (שמות יב, מה): מה "תושב ושכיר" האמור בפסח, ערל אסור בו אף "תושב... ושכיר" האמור בתרומה, ערל אסור בה. ואם אכל, לוקה מן התורה.

יא. מִשׁוּךְ מִתֵּר לֹאכַל בְּתֵרוֹמָהּ, וְאֵף עַל פִּי שְׁנֵרָאָה כְּעָרֶל;
וּמִדְּבָרֵי סוּפְרִים שִׁימוּל פַּעַם שְׁנִיָּה, עַד שִׁירָאָה מְהוּל. וְהַנוֹלָד
מְהוּל, אוֹכֵל בְּתֵרוֹמָהּ; וְהַטְמָטוּם אֵינוֹ אוֹכֵל, מִפְּנֵי סֶפֶק עָרֶל.
וְאַנְדְּרִגִּינוֹס, מֵל וְאוֹכֵל.

יב. הָעָרֶל וְכָל הַטְמָאִין אֵף עַל פִּי שֶׁהֵן אֲסוּרִין מִלֵּאכַל בְּתֵרוֹמָהּ,
נִשְׁיֵהֶן וְעַבְדֵיהֶן אוֹכְלִין. פָּצוּעַ דְּכָא וּכְרוֹת שְׁפָכָה הֵם וְעַבְדֵיהֶן
אוֹכְלִין, וְנִשְׁיֵהֶן לֹא יֹאכְלוּ. אִם לֹא יָדַע אֶת אִשְׁתּוֹ מִשְׁנַעֲשֶׂה
פָּצוּעַ דְּכָא וּכְרוֹת שְׁפָכָה, הָרִי אֵלּוֹ יֹאכְלוּ; וְכֵן אִם נָשָׂא בֵּת
גָּרִים, הָרִי זֶה אוֹכֵלָתָהּ. פָּצוּעַ דְּכָא כּוֹהֵן שֶׁקִּדַּשׁ בֵּת כּוֹהֵן, אֵינָהּ
אוֹכֵלָתָהּ.

יג. סָרִיס חֲמָה, הוּא וְאִשְׁתּוֹ וְעַבְדּוֹ אוֹכְלִין. אַנְדְּרִגִּינוֹס
וְטְמָטוּם, עַבְדֵיהֶן אוֹכְלִין; אֲבָל לֹא נִשְׁוִיתִיהֶן. חֲרַשׁ שׁוֹטָה
וְקָטָן שֶׁקָּנוּ לָהֶן עַבְדִּים, אֵינָן אוֹכְלִין; אֲבָל אִם קָנוּ לָהֶם בֵּית
דִּין, אוֹ אֶפְטְרוּפִין, אוֹ שֶׁנִּפְּלוּ לָהֶן בִּירְשָׁה הָרִי אֵלּוֹ אוֹכְלִין.

יד. אַנְדְּרִגִּינוֹס שֶׁנִּבְעַל לְפוֹסֵל מִן הַתֵּרוֹמָהּ, בֵּין דֶּרֶךְ זְכוּרוֹתָהּ
בֵּין דֶּרֶךְ נְקִיבוֹתָהּ נִפְסֵל מִלֵּאכַל בְּתֵרוֹמָהּ כְּנָשִׁים, וְאֵין עַבְדּוֹ
אוֹכְלִין. וְכֵן אִם נִבְעַל לְאַנְדְּרִגִּינוֹס אַחֵר שֶׁהוּא פּוֹסֵל בְּבִיאתָהּ
לְאִשָּׁה נִפְסֵל, וְאֵינוֹ אוֹכֵל וְלֹא מֵאֲכִיל עַבְדּוֹ; וְהוּא, שֶׁיִּבְעַל
אוֹתוֹ דֶּרֶךְ נְקִיבוֹתָהּ; אֲבָל דֶּרֶךְ זְכוּרוֹתָהּ, אֵין זָכָר פּוֹסֵל זָכָר מִן
הַכֹּהֵנָה.

טו. עַבֵּד שֶׁלְשֹׁתָפִין, שֶׁהִיָּה אֶחָד מֵהֶן אֵינוֹ מֵאֲכִיל הָרִי זֶה
הָעַבֵּד אֲסוּר לֵאכֹל. וְכָל הַמֵּאֲכִיל בְּתֵרוֹמָהּ, מֵאֲכִיל בְּחֻזָּה וְשׁוֹק.

טז. בֵּת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׁאֵאת לְכוֹהֵן, וְהַכְנִיסָה לוֹ בֵּין עַבְדֵי מְלוֹךְ בֵּין
עַבְדֵי צֶאֱן בְּרֹזֶל הָרִי אֵלּוֹ יֹאכְלוּ; וְכֵן עַבְדֵי כּוֹהֵן שֶׁקָּנוּ עַבְדִּים,
וְעַבְדֵי אִשְׁתּוֹ שֶׁקָּנוּ עַבְדִּים יֹאכְלוּ: שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי-יִקְנֶה נֶפֶשׁ
קָנִין כֶּסֶף" (ויקרא כב, יא) אֲפֹלוּ קָנִין הַקָּנִין אוֹכֵל, וְקָנִין הָאוֹכֵל
מֵאֲכִיל. וְקָנִין שֶׁאֵינוֹ אוֹכֵל, אֵינוֹ מֵאֲכִיל אֲחֵרִים. בֵּת כּוֹהֵן
שֶׁנִּשְׁאֵאת לְיִשְׂרָאֵל, וְהַכְנִיסָה לוֹ בֵּין עַבְדֵי מְלוֹךְ בֵּין עַבְדֵי צֶאֱן
בְּרֹזֶל הָרִי אֵלּוֹ לֹא יֹאכְלוּ.

יז. אֶלְמָנָה לְכוֹהֵן גָּדוֹל, גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה לְכוֹהֵן הַדִּיּוֹט, בֵּין
כּוֹהֲנֵת בֵּין יִשְׂרָאֵלִית, וְכֵן שָׂאֵר חֵיבֵי לְאוּיִן, וְהַכְנִיסָה לוֹ עַבְדֵי
מְלוֹךְ וְעַבְדֵי צֶאֱן בְּרֹזֶל עַבְדֵי מְלוֹךְ לֹא יֹאכְלוּ, אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא
חֵיב בְּמִזְוֹנוֹתָם; וְעַבְדֵי צֶאֱן בְּרֹזֶל יֹאכְלוּ, מִפְּנֵי שֶׁהֵם שְׁלִבְעַל.
נָשָׂא שְׁנִיָּה הִיא אוֹכֵלָתָהּ, וְעַבְדֵי מְלוֹךְ שְׁלֵה לֹא יֹאכְלוּ.

יח. כּוֹהֲנֵת אֶלְמָנָה שֶׁנִּתְאַרְסָה לְכוֹהֵן גָּדוֹל, אוֹ גְּרוּשָׁה
לְכוֹהֵן הַדִּיּוֹט הוֹאִיל וְהֵן מִשְׁמְרוֹת לְבִיָּאָה פְּסוּלָה שְׁלִתּוֹרָה,
הָרִי אֵלּוֹ לֹא יֹאכְלוּ; וְכֵן אִם נִכְנסוּ לְחֻפָּה בְּלֹא אֲרוּסִין אֵינָן
אוֹכְלוֹת, שֶׁהַחֻפָּה פּוֹסֶלֶת אוֹתָן מִלֵּאכֹל. נִתְאַלְמָנוּ אוֹ נִתְגַּרְשׁוּ
מִן הָאֲרוּסִין, חֲזְרוּ לְהַכְשֵׁרֶן וְאוֹכְלוֹת; מִן הַנִּשְׁוֹאִין לֹא יֹאכְלוּ,
שֶׁכֶּבֶד נִתְחַלְלוּ.

יט. כּוֹהֲנֵת שֶׁמֶת בַּעֲלָהּ כּוֹהֵן, וְנִפְּלָה לְפָנָי יְבָמִים שִׁישׁ בָּהֶן
חָלָל לֹא תֹאכַל, מִפְּנֵי זִיקַת הַחָלָל: וְאֲפֹלוּ עָשָׂה בָּהּ אֶחָד מִן
הַכֹּהֲרִים מֵאֵמֶר, שֶׁאֵין הַמֵּאֵמֶר קוֹנֶה בִּיבָמָה קָנִין גָּמוּר.

כ. כּוֹהֵן שֶׁנָּתַן גִּט לְיִבְמָתוֹ הַכּוֹהֲנֵת, שֶׁהִיא נֶאֱסְרָה עָלָיו,
וְעַדִּין זִיקַתוֹ עָלֶיהָ הָרִי זֶה אוֹכֵלָתָהּ בְּתֵרוֹמָהּ: מִפְּנֵי שֶׁהִיא
מִשְׁמֶרֶת לְבִיָּאָה פְּסוּלָה שְׁלִדְבְּרִיהֶן, שֶׁאֵין הַגִּט פּוֹסֵל הַיְבָמָה

אַלֶּא מִדְּבָרֵיהֶן. וְכֵן כּוֹהֵנֹת חֲלוּצָה אוֹ שְׁנִיָּה שְׁנַת־אָרְסָה לְכוֹהֵן,
אוֹכֵלֶת. כּוֹהֵן הַדִּיּוֹט שֶׁנֶּשֶׂא אֵילוֹנִית, הֵרִי זֶה אוֹכֵלֶת בְּתֵרוֹמָה.